

İslâm, insanların dünya ve ahiret mutluluğunu te'min etmek üzere Allah tarafından gönderilen kurallar bütünüdür. Bizzat kendi isminde barış manası taşıyan İslâm, dünya barışını te'min ve inşa için gönderilmiş, insanlığın birlik ve kardeşlik içerisinde mutlu bir şekilde yaşamasını hedeflemiştir. Onun için İslâm'da insanlar arası ilişkilerin odak noktasını barış ve kardeşlik prensibi teşkil etmektedir. İslâm, barışı o kadar önemsemiş ve yüceltmıştır ki barış anlamına gelen 'es-Selâm' kelimesi Allah Teâlâ'nın isimlerinden biri olmuştur. Cennete de 'barış ve esenlik yurdu' adı verilmiştir.

Diğer taraftan farklı din ve görüşten insanlarla bağlar kurmanın en güzel örneklerini Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) vermiştir. Hz. Peygamber, İslâm dininin dünya barışına yönelik temel prensiplerinin ilk uygulayıcısı olarak Müslümanlara önemli mesajlar vermiş, her fırsatta bu hedefe yönelik tavsiyelerde bulunmuştur.

Peygamber olmadan önceki dönemde Hz. Muhammed'in, iyi niyetlerle ve temel insanî değerlerin yaşatılması amacıyla kurulan sivil toplum örgütlerine katılması; gerçekleştirilen Kâbe tamiri sırasında insanların arasını bulması ve tartışmalarda yatıştırıcı denge insanı olması; Peygamber olduktan sonra içtimaî, ahlakî ve dinî buhranlar içerisinde yaşayan ve davetini kabul eden insanların hayatını yeniden tanzim etmesi; düşmanlarına dahi şefkat ve merhamet göstermesi; Medine'ye geldikten sonra yerli ve göçmen halk arasında dayanışma ruhunu geliştirmek, mal ve mülklerini Mekke'de bırakarak Medine'ye gelen Muhâcirleri mahrumiyetten kurtarmak, onları Ensâr ile kaynaştırmak için aralarında özel anlamda kardeşlik tesis etmesi; insan hayatına ve onuruna verilmesi gereken değeri vermesi; savaşta dahi itidali elden bırakmaması; canına kastedenleri dahi affetmesi; savaş esirlerine insanî muamelesi; sosyal düzenin ve iç huzurun sağlanması için farklı din ve kültürdeki insanları tek bir anayasa etrafında toplaması; civar kabileler ve bölge halkıyla saldırmazlık ve dostluk anlaşmaları yapması; toplum huzuru bozulmasın ve işin içyüzünü bilmeyen insanlar kendisini yanlış anlamasın diye öldürülmeye müstehak olanları dahi öldürmemesi; kendisiyle savaş halinde olanlara dahi insanî yardımda bulunması; Mekkelilerin uzlaşmaz tutumlarını sürdürmelerine rağmen, Hudeybiye'de diplomatik çözüm arayışlarında ısrarlı bir tutum sergilemesi; İslâm tebliğini daha da genişletip, komşu ülkelerin devlet başkanlarına davet mektupları göndererek, onları müslüman olmakla huzur ve selâmet bulmaya çağırması; kendisine her türlü hakaret, işkence ve eziyeti reva gören insanları Mekke'nin fethi sırasında güç elindeyken affetmesi; din ve ibadet özgürlüğünü esas alması ve hıristiyanların mescitte ayin yapmalarına izin vermesi ve hayatının son anlarında dahi sevgi barış ve kardeşlik mesajları vermesi, onun sosyal güvenliğe, adalet ve hakkaniyete, şefkat ve merhamete, huzur ve asayişe, yardımlaşma ve dayanışmaya, itidal ve insaniyete, barış ve özgürlüğe, sevgi ve kardeşliğe, birlik ve beraberliğe ne kadar önem verdiğinin ve dolayısıyla bölgesel ve evrensel barışın teminine yönelik uygulamalarının açık göstergeleridir.

Diğer taraftan on sene gibi kısa bir dönemde bütün Arabistan Yarımadası'nın fethedilmesine rağmen yapılan bütün savaşlarda öldürülen gayri müslim sayısının 216 ile sınırlı olması, günümüz insanına çok seylar anlatmakta ve hatırlatmaktadır. İnsan hayatına verilen bu değer ve hürmetin bir eşine insanlık tarihinde henüz rastlanmamıştır. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'e terörist diyen bazı batılılar, sadece İkinci Dünya Savaşı'nda elli iki milyon insanın öldürüldüğünü, milyonlarca insanın yaralandığını ve sakat bırakıldığını düşünmelidirler. İnsanlık tarihinin bu en acımasız, en kanlı ve en kirlili savaşının başladığı gün, yani 1 Eylül, Dünya Barış Günü olarak kabul edilmiştir. Ama kan ve göz yaşı akmaya devam etmektedir. Demokrasi, özgürlük ve insan haklarını bahane ederek ülkeleri işgal edenler, tüm insanlığı utandıracak davranışlar içerisindedirler.

Yeryüzünde karanlığın bu kadar yoğunlaştığı bir dönemde insanlık, artık ciddi anlamda kurtuluş arayışına girmelidir. Batı'nın yaklaşık iki asırdır kan ve gözyaşına boğduğu insanlığın kurtuluşu için uluslararası hukuk, artık sadece şekilde kalmamalı, ahlakî boyut kazanmalıdır. Uluslararası hukuk mekanizması, âdil bir şekilde işlevini yerine getirmelidir. Bilgi ve teknolojinin hızla yaygınlaştığı, küreselleşen dünyamızda, insanların huzur, güven ve mutluluk içinde yaşaması için şiddet ve terör örgütlerine karşı ırk, dil, din ve kültür farkı gözetmeksizin tüm insanlık, işbirliği ve dayanışma içerisine girmelidir. Barış ve istikrar ortamını bozucu anlaşmazlıkların, şiddet ve terör hareketlerinin önlenmesi, sağduyu sahibi herkesin, üzerine düşen görev ve sorumluluğu yerine getirmesine bağlıdır. Bu konuda özellikle akademisyenlere, din görevlilerine, basın ve yayın organlarına ve siyaset adamlarına büyük sorumluluklar düşmektedir. Artık insanlık, terörden arınmış bir dünyada, sevgiye, kardeşliğe ve evrensel barışa kucak açmalıdır. Gözyaşı, kan ve işgal yerine gerçek barış ve adalet bütün dünyaya hâkim olmalı ve dünya çapında milyarlarca dolar, artık silahlanma adına değil, barış ve adaletin gerçekleşmesi adına harcanmalıdır. Not: Bu makale EKEV Dergisi sayı: 41'de yayımlanmıştır.